

Graeci καὶ ὁ τοῦ Βυζαντίου αὐτοκράτωρ Imperator Graecorum, διότι οἱ γερμανοὶ βασιλεῖς ἀπεδέξαντο τὸν τίτλον Imperator Romanorum. (Ἐκότερος ὅμως τῶν δύο αὐτοκρατόρων ἀπέδιδεν εἰς ἑαυτὸν τὸν τίτλον Imperator Romanorum. Καὶ αὐτὸς ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Γ', ὅστις οὐδέποτε ἐγένετο αὐτοκράτωρ, παρίστατο πρὸς τοὺς Ἕλληνας ὡς Imperator Romanorum. Ἐκ τοῦ Βυζαντίου προσέλαβεν ἡ τῆς Ρωμανίας ἐξουσία τὸ ὄνομα Romania (ιταλ. Romagna) πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ τμήματος ἐκείνου τῆς Λομβαρδίας, ὅπερ παρέμεινεν ὑπὸ τὴν κυριότητα τοῦ βυζαντινοῦ κράτους).

Παρατηρητέον ἐνταῦθα πρὸς τοὺς, ὅτι παρὰ τοῖς βυζαντινοῖς ἱστοριογράφους οὐδαμῶς ἀπαντᾷ ἡ ὀνομασία **Βυζαντινοὶ** ἢ ὁρθότερον εἰπεῖν **Βυζαντινοί**, ἀλλὰ μετεψευθεῖται ἐκ τῆς Δύσεως εἰς τὴν Ἀνατολήν.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἕνεκα θρησκευτικῶν λόγων οἱ τοῦ Βυζαντίου αὐτοκράτορες καὶ οἱ Βυζαντινοὶ ἐν γένει ἠδυνάτουσαν νὰ μεταχειρίζωνται δι' ἑαυτοὺς τὴν λέξιν Ἕλλην, δὲν πρέπει νὰ υποτεθῇ ὅτι καὶ δὲν ἐθεώρουν ἑαυτοὺς Ἕλληνας. Ἡ λέξις Ἕλλην ἀπαντᾷ ἄνευ σχέσεώς τινος πρὸς τὸ θρησκευτικὸν τὸ πρῶτον ἐν ἐπιστολῇ ἐπιστολῇ τοῦ ἀνδρείου αὐτοκράτορος τῆς Νικαίας. Ἰωάννου Δούκα τοῦ Βατάτζη (1222—1255) πρὸς τὸν πάπαν Γρηγόριον τὸν Θ'. Ἡ λίαν ἐξιοσημείωτος αὕτη ἐπιστολὴ ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ Ἀθηναϊκῷ **Ἀθηναίῳ** (A, 372) ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου φίλου μου Ἰωάννου Σακελλιώου, ἐπιμελητοῦ τῶν χειρογράφων τῆς ἐν Ἀθήναις ἐθνικῆς βιβλιοθήκης, ἐκ τοῦ ἐν Πάτμῳ πρωτοτύπου. Μία τῶν παραγράφων τῆς αὐτοκρατορικῆς ταύτης πρὸς τὸν πάπαν ἐπιστολῆς περιέχει τὰ ἐπόμενα: «... Ἐδύμηναι δὲ τὸ τοιοῦτον γράμμα» (τοῦ πάπα δηλονότι πρὸς αὐτὸν) «ὅτι ἐν τῷ γένει τῶν ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΜΩΝ ἡ σοφία βασιλεύει καὶ, ὡς ἐκ πηγῆς, ἐκ ταύτης πανταχοῦ ρανίδες ἀνέδλυσαν καὶ μετὰ τινὰς στίχους «ὅτι μὲν οὖν ἀπὸ τοῦ **ἡμετέρου γένους** ἡ σοφία καὶ τὸ ταύτης ἦνθιδεν ἀγαθόν... τοῦτο ἀληθῶς εἰρηται. Ἐκεῖνο δὲ πῶς ἠγνοῖται ἢ καὶ μὴ ἠγνοῖται, πῶς εἰσπλήθη, τὸ σὺν τῇ βασιλευσύνῃ παρ' ἡμῖν σοφία, καὶ τὴν κατὰ κόσμον ταύτην βασιλείαν τῷ **ἡμῶν** προσκεκληρωσθαι γένει παρὰ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, τοῦ τῇ χριστιανικῇ κλήσει τῇ ἀρχῇ περιποιησαμένου τὸ σεμνόν τε καὶ τίμιον; Τίνι γὰρ καὶ ἠγνοῖται τῶν πάντων ὡς ὁ κληρὸς τῆς ἐκείνου διαδοχῆς εἰς τὸ ἡμέτερον διέδωκε γένος καὶ ἡμεῖς ἐσμὲν οἱ τοῦτου κληρονόμοι τε καὶ διάδοχοι». Ἐν τέλει ὁ αὐτοκράτωρ παρατίθησι χαρακτηριστικωτάτας τινὰς φράσεις ἐξ ᾧ παρατιθέμεθα ὥδε τὴν ἐξῆς κατακλείδα: «... Ἡ γὰρ ἂν ἀδοκίμην καὶ φῦσεως νόμους καὶ πατριδὸς θεσμοὺς καὶ πατέρων τάφους καὶ τεμένη θεία καὶ ἱερὰ, εἰμὴ ἐκ πάσης τῆς ἰσχύος τούτων ἕνεκα διαγωνισόμεθα κτλ.». »

Καὶ ἐν ὑστάτοις δὲ χρόνοις οἱ ἐν Βυζαντίῳ ἀπικλήθησαν ἀπόγονοι Ἕλλήνων καὶ **Ρωμαίων**, ἡ δὲ πρωτεύουσα **καταφύγιον, ἑλπίς καὶ χαρὰ πάντων τῶν Ἕλλήνων**. Καθόσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀνωτέρω ὀνομασίαν «ἀπόγονοι... Ρωμαίων» ἀφορμὴ τούτου ἦν τὸ ὅτι ἐν ὑστάτοις χρόνοις τὸ τρίτον τῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ στρατιωτικῶν ἀνδρῶν ἡγήνηκεν εἰς τοὺς λαοὺς τῆς Δύσεως.

Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κων/πόλεως οἱ Ἕλληνες ἐκλήθησαν ὑπὸ τὴν ὀθωμανικὴν κυριαρχίαν **Ρωμιοί**, τηρηθεῖς τῆς ὀνομασίας ταύτης διὰ τοὺς ὑποτελεῖς μέχρι τῆς σήμερον (Ροῦμ μιλετί). Οἱ μᾶλλον πεπολιτισμένοι ὅμως καὶ οἱ τῶν ἀνωτέρων κύκλων ἀπεκάλουν ἑαυτοὺς κατὰ τῶν ΙΣΤ', ΙΖ' καὶ ΙΗ' αἰῶνα **Γραικοὺς ἢ Ἕλληνας**.

Παρατηρητέον πρὸς τοῦτους ἐν τέλει ὅτι διὰ συγχωρεύσεως τῶν ὀνομάτων **Γραικοὺς** καὶ **Ρωμαίους** προήλθε κατὰ τὴν τελευταίαν ἑκατονταετηρίδα τὸ ὄνομα Γ ρ α ι κ ο ρ ω μ α ῖ ο ι, περὶ οὗ ὄρα Κοραῖ Ἀτακα Β', 75.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

Εἰς Α. ΡΑΓΚΑΒΗΝ.

Εὐρυνόμης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἱμερόφωνοι
κοῦραι Πιερίδων τ' ἐννεὰς ἡγαθέη,
καὶ σὺ δ' Ἐρώς, κάλλιπτε θεῶν, ἐρατὴ τ' ὀαριτύς,
λείβετε τίπτ' ἀδινὸν δάκρυ κατὰ βλεφάρων
ἄθροοι: ἦρα τις ἔμην ἐπιήρατος ὤλεθ' ἐταῖρος
ἢ θεράπων διός, τοῦ πόθος ἦτορ ἔχει;
Τὼς μοι φθεγγαμένῳ πτερόεν θάλλος ἀντίον ἐλθὼν
Κύπριδος ἡδ' ἐσορῶν ὄμμασι πενθαλέον
ἦρ', ἔφατ' οὐ σ' ἴκετο στόνος οὐατ' Ἀχαιίδος αἰῆς
ἦτ' ἐσθλὸν μάλα παῖδ' ὤλεσε κάμμι φίλον
πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ πλεῖον, Ἀλέξανδρον μεγακυδέα
Ραγκάδιον πατρίς τὸν καλέεσκ' ἐπικλῆν,
ἔσοχον ἰδμοσύνη, Χαρίτων ἀπὸ γῆρυν ἰέντα
ὄτρηρόν τ' ἐρατῶν λάτρυν Ὀλυμπιάδων,
τοῦ τ' ἀρετὴν κελαδεῦσιν ἐπιήρατον Ἑλλάς ἅπασα
ὄσσα τ' ἂν Εὐρώπην ἔθνεα ναιετάει
ἡδ' ἀντίχθονα διὰν ὄσοι σοφοὶ ἡγεμόνες τε
θεσπεσίην αὐδὴν οὐασι δεξάμενοι
καὶ φῆτιν; αὐτὰρ ἐμοὶ πένθος περιώσιον ἄλλων
γένετ', ἐπεὶ ἢ πάντων φίλτατος ἦν ἐτάρων
ἐς τ' ἐπὶ γήραος οὐδὸν ὁ δ' αὖ μ' ἐφίλει περὶ κῆρι
καὶ τίεν ἐνδυκέως ἤδεε δ' ἐξ ἐμέθεν
γινόμεν' ὄσσα τε καλὰ κατὰ χθόνα καὶ φίλ' ἔασι
δωρὰ τε Μουσῶν ἔσοχ' Ὀλυμπιάδων.—
Ναὶ δὴ ταυτὰ γε, δαῖμον, ἐμοὶ κατὰ μοῖραν εἵπες·
τοῖον τοι κήγών εὐθ' ὀράσσκε φάος
ἦδ' εἰν κείνον ἐόντα· σέλας δέ μιν ἐκπροζυπνόντα
ἡελίου ποθέω καὶ τὸς ὀδυρόμενος.

ΙΟΥΔΑΝΗΣ ΚΑΡΟΛΙΔΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἡ μελέτη τοῦ χαρακτῆρος.—Ὑπάρχει οἰκογένεια, ἐν ἣ εὐρηγνται καὶ παῖδες, ἄρρενες τε καὶ θήλειαι. Οἱ παῖδες οὗτοι ἔχουσι τοὺς αὐτοὺς γονεῖς καὶ ὅμως ὅποια διαφορὰ ἐν τῷ χαρακτῆρι! Ἡ μία τῶν θυγατέρων εἶναι ζωηρά, ἡ ἄλλη δειλή, νευρική, ὁ μὲν τῶν ἀρρένων τυχοδιωκτικὸς ἢ παρὰτολμος, πλήρης περιεργείας χωρὶς νὰ σκέπτηται ποσῶς περὶ τῶν συνεπειῶν, ὁ ἕτερος ἐπιφυλακτικὸς, ἀπαθής, σύννους. Τρίτος τις εἶναι δειλὸς καὶ εὐερέθιστος. Τοιαύτη ἡ σύνθεσις πάσης σχεδὸν οἰκογενείας. Ἐκτὸς τῶν ποικίλων τούτων διαθέσεων ὑπάρχουσι καὶ διαφοροὶ ἡλικίαι, ἐκείνης ἀπαιτούσης ἰδιαίτην θεραπείαν καὶ μέριμναν. Ὁ εἰς τῶν παίδων εἶναι τότε μικρός, ὥστε μάταιον θὰ ᾔτο νὰ καταπεισθῇ διὰ λόγων. καὶ ὅμως πρέπει νὰ διαπαιδαγωγηθῇ ἀρμυδίως, ὁ ἄλλος πάλιν, ἔχει μὲν ἡλικίαν συμβιβασζομένην πρὸς τὴν διὰ λόγων πειθῶν, ἀλλ' ἡ θέλησις αὐτοῦ τυγχάνει ἐνίστο ἀκατανίκητος. Ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἡλικιῶν τούτων τιθέμενος παιδαγωγὸς ὀρεῖται νὰ ἔγῃ συντηρὴν τὴν κεφαλὴν καὶ ἀγαθὴν τὴν καρδίαν. Τὸ θεσπίζεται ἕνα μόνον νόμον καὶ ἐπιβλεῖν ἀνάλογον πειθαρχίαν ἀσχετῶς πρὸς τὴν ἡλικίαν ἢ τὸν χαρακτῆρα ἐκάστου τῶν παίδων, τὸ τοιοῦτον θὰ ᾔτο σκληρόν. Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἰδίᾳ δι' ἕκαστον παῖδα μέθοδος. Ἡδύνατο νὰ εἴπωσι τινὲς μία μέθοδος δι' ἕκαστον παῖδα θὰ καλίστα ἀδύνατον τὴν οἰκογενειακὴν